

OD ISTE AUTORKE

Kuća orhideja
Devojčica na litici
Ponoćna ruža
Svetlo u prozoru

SERIJAL SEDAM SESTARA

Sedam sestara
Olujna sestra
Sestra iz senke
Biserna sestra

LUSINDA
RAJLI

Piserna
SESTRA

KeKe i njena priča

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucinda Riley

THE PEARL SISTER

Copyright © Lucinda Riley 2017

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za oca i kćer, Ričarda i Felisiti Džemet

*Nijedno putovanje nije nemoguće,
Trebalo samo napraviti prvi korak.*

Likovi

ATLANTIDA

Tata Solt – *poočim sedam sestara (počivši)*

Marina (Ma) – *starateljka sestara*

Klaudija – *kućedomaćica u Atlantidi*

Georg Hofman – *advokat Tate Solta*

Kristijan – *skiper*

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

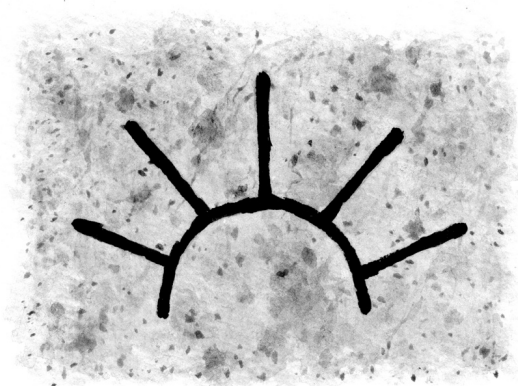
Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

KeKe

Decembar, 2007.

*Aboridžinski simbol
za ljudski trag*

Tačno se sećam gde sam bila i šta sam radila kad sam čula da mi je otac umro, pomislila sam dok sam zurila kroz prozor u potpunu tamu noći. Ispod mene su se na mahove pojavljivali grozdovi treperavih svetala ljudskih naseobina, i svako svetlo je sadržavalo neki život, porodicu, grupu prijatelja...

A ja sam osećala da više nemam ništa od toga.

Bilo je to gotovo kao da gledam svet naopačke, jer su svetla ispod aviona ličila na manje briljantne kopije zvezda iznad mene. To me je podsetilo na ono što mi je jedan od nastavnika na koledžu jednom rekao: da slikam kao da ne mogu da vidim ono što je preda mnom. Bio je u pravu. Nisam mogla. Slike su se pojavljivale u mom *umu*, ne u stvarnosti. Često nisu imale čak ni životinjski, mineralni ili ljudski oblik, ali bile su jake i uvek sam osećala da moram da idem za njima.

Kao i sa onom velikom gomilom starudije koju sam skupila sa otpada oko Londona i smestila ga u atelje u stanu. Provela sam nedelje pokušavajući da smislim kako tačno

spojiti sve delove. Bilo je to kao rad na džinovskoj Rubikovoj kocki, mada su se delovi sastojali od smrdljive kante za gorivo, starog strašila Gaja Foksa, automobilske gume i zardalog pijuka. Neprestano sam premeštala delove, srećna sve dok ne bi došlo do toga da dodam onaj najvažniji, koji je uvek – gde god da ga stavim – delovao kao da uništava čitavu instalaciju.

Naslonila sam vrelo čelo na hladni prozor od lasa, koji je bio jedino što me razdvaja od gušenja i sigurne smrti.

Tako smo ranjivi...

Ne, KeKe, upozorila sam samu sebe dok je u meni rasla panika, *ti to možeš bez nje, stvarno možeš.*

Primorala sam sebe da se u mislima vratim Tati Soltu, jer s obzirom na moj duboko usađeni strah od letenja, razmišljanje o trenutku kad sam čula da je umro bilo je – na neki čudan način – utešno. Ako se desi najgore i avion se sruši s neba, i svi izginemo, bar će on možda biti s druge strane, da me dočeka. Najzad, on je već otputovao tamo gore. I otputovao je sam, kao što svi moramo.

Navlačila sam farmerke kad me je pozvala moja mlađa sestra Tigi i saopštila mi da je Tata Solt mrtav. Kad se osvrnem na to, sigurna sam da ništa od onoga što mi je rekla nisam stvarno shvatila. Mislila sam samo na to kako da kažem Zvezdi, koja je obožavala našeg oca. Znala sam da će biti sasvim očajna.

I ti si ga obožavala, KeKe...

I jesam. Pošto je moja uloga u životu bila da štitim svoju ranjiviju sestru – ona je zapravo tri meseca starija od mene, ali bilo joj je teško da govori pa sam oduvek govorila za nju – zapečatila sam sopstveno srce, zakopčala farmerke, a onda otišla u dnevnu sobu da joj kažem.

Ona nije ništa rekla, samo je plakala u mom zagrljaju. Učinila sam sve što je u mojoj moći da obuzdam suze. Zbog nje, zbog Zvezde. Morala sam da budem jaka jer sam joj potrebna...

To je bilo tada...

„Treba li vam nešto, gospodo?“

Na mene se spustio oblak mošusnog parfema. Podigla sam glavu i ugledala stjuardesu nagnutu nada mnom.

„Ovaj, ne, hvala.“

„Pritisnuli ste zvono za poziv“, kazala mi je naglašenim šapatom, pokazujući na ostale putnike, koji su svi spavali. Najzad, bilo je četiri ujutru, po londonskom vremenu.

„Izvinite“, odvrtila sam šapatom, sklanjajući prestupnički lakat s dugmeta kojim sam je pozvala. Tipično za mene. Klimnula mi je glavom, onako naročito, kao što bi mi nastavnica klimnula glavom kad bi videla kako otvaram oči za vreme jutarnje molitve u školi. A onda, uz šuštanje svile, stjuardesa se povukla nazad u svoj odeljak. Svojski sam se potrudila da se udobno smestim i sklopila oči, u želji da budem kao i ostalih četiristo duša koje su uspele da umaknu od horora bacakanja kroz vazduh u aluminijumskoj cevi tako što su zaspale. Kao i obično, štrčala sam, nisam bila deo gomile.

Naravno, mogla sam rezervisati mesto u biznis-klassi. Još sam imala preostalog novca od nasleđstva – ali ne toliko da bih ga trošila na nekoliko centimetara dodatnog prostora. Najveći deo novca je otišao na kupovinu onog otmenog stana na reci, za mene i Zvezdu, u Londonu. Mislila sam da ona želi pravi dom, da će je to usrećiti, ali *nije*...

I evo me sad, nimalo dalje od onoga dana prošle godine kad sam sedela pored sestre u ekonomskoj klassi, letela preko

sveta na Tajland. Samo što Zvezda ovoga puta nije bila sa mnom, a ja nisam jurila *ka* nečemu, nego *od* nečega...

„Da li biste želeli doručak, gospođo?“

Otvorila sam oči, grogi i dezorijentisana, i zagledala se u istu onu stjuardesu koja me je posetila usred noći. Videla sam da su sva svetla u kabini upaljena, a na nekim prozorima su bili podignuti kapci i otkrivali su ružičasto svitanje.

„Ne, hvala, samo kafu. Crnu, molim.“

Klimnula je glavom i povukla se, a ja sam se zapitala zašto se – iako plaćam za sve ovo – osećam krivom što nisam ništa tražila.

„Kuda putujete?“

Okrenula sam se ka svome susedu, kog sam do sada videla samo iz profila. Pa čak i tada su to bili nos, usta i ćuba plave kose što vire iz crne kapuljače. Sad je bio okrenut licem ka meni i gledao me. Verovatno nije imao više od osamnaest godina, na bradi i čelu su mu još bili vidljivi tragovi adolescentskih akni. Pored njega sam se osećala kao penzionerka.

„U Bangkok pa u Australiju.“

„Super“, prokomentarisao je pa navalio na poslužavnik nalik zatvorskom, s nejestivom kajganom, preprženom slaninom i nečim duguljastim i ružičastim što je ličilo na kobasicu. „I ja ću tamo na kraju, ali prvo idem na Tajland. Pričali su mi da su zabave u noći punog meseca nešto posebno.“

„I jesu.“

„Bili ste?“

„Nekoliko puta“, odgovorila sam, a njegovo pitanje mi je odmah daunloudovalo izbor uspomena u misli.

„Koju mi predlažete? Čuo sam da je Ko Pa Ngan najbolja.“

„Prošla je čitava večnost otkad sam bila tamo poslednji put, ali čujem da je sada ogromna – možda i za par hiljada ljudi. Moje omiljeno mesto je Rajlaj bič u Krabiju. Veoma je opušteno, ali valjda zavisi šta ko voli.“

„Čuo sam za Krabi“, rekao je, predugo žvaćući onu kobasicu. „Sastajem se s društvom u Bangkoku. U svakom slučaju imamo još nekoliko nedelja do punog meseca da se odlučimo. I vi se sastajete s prijateljima u Australiji?“

„Aha“, slagala sam.

„Ostaćete neko vreme u Bangkoku?“

„Samo jednu noć.“

Osetila sam njegovo uzbuđenje kad je avion počeo da se spušta na aerodrom *Suvarnabumi*, i posada je počela sa uobičajenim instrukcijama nama zatočenicima. *To je stvarno samo zezanje*, pomislila sam i sklopila oči, pokušavajući da smirim svoje uzlupano srce. Kad bi se avion srušio, svi bismo odmah izginuli, bilo da mi je stočić sklopljen ili rasklopljen. Pretpostavljam da to pričaju da bismo se bolje osećali.

Avion je sleteo tako blago da nisam ni znala da smo na zemlji sve dok to nisu objavili preko zvučnika. Otvorila sam oči i osetila kako me preplavljuje osećanje trijumfa. Ceo dugačak let sam prošla sama i preživela da to ispričam. Zvezda bi se ponosila mnome... ako uopšte još mari.

Prošla sam proveru dokumenata, pokupila prtljag s pokretne trake i krenula ka izlazu.

„Lepo se provedite u Australiji“, rekao mi je moj saputnik tinejdžer stigavši me. „Ortak mi kaže da je priroda tamo *ludilo*, pauci veliki kao tanjiri! Vidimo se!“

Mahnuo mi je i nestao u masi. Pošla sam za njim napolje, mnogo sporijim korakom, i dočeka me je poznati udar vlažnog vazduha. Ukrcala sam se u aerodromski autobus

do hotela u kom sam rezervisala smeštaj za tu noć, prijavila se i odvezla liftom u sterilnu sobu. Skinula sam ranac s leđa, sela na belu posteljinu i pomislila kako bih ja, kad bih posedovala hotel, obezbedila gostima tamnu posteljinu, na kojoj se ne vide mrlje drugih tela kao što se primećuju na belo, ma koliko ih prali.

Toliko je stvari na ovome svetu koje me zbunjuju, pravila koja je neko negde smislio, verovatno davno. Izula sam cipele za pešačenje i legla, razmišljajući o tome kako bih mogla da budem bilo gde na svetu, i to sam mrzela. Nada mnogom je brujao erkondišn pa sam sklopila oči i pokušala da zaspim, ali mogla sam samo da mislim na to kako, kad bih tog trenutka umrla, ni jedno jedino ljudsko biće na svetu to ne bi znalo.

Tad sam shvatila šta je zaista usamljenost. Osetila sam da me izjeda iznutra, ali istovremeno i veliku prazninu. Treptala sam da oteram suze – nikad nisam mnogo plakala – ali one su nastavile da naviru, tako da su mi se na kraju kapci pod pritiskom podigli, kao brana koja samo što nije pukla.

U redu je plakati, KeKe, stvarno jeste...

Čula sam u glavi utešni glas naše Ma, i setila se kako mi je to rekla kad sam pala s drveta u Atlantidi i uganula članak. Da ne bih bila raspekmežena beba, ujela sam se za donju usnu tako jako da je potekla krv.

„Ona bi marila“, promrmljala sam neutešno, a onda uzela mobilni telefon s namerom da ga uključim i napišem Ma poruku da joj javim gde sam. Međutim, nisam mogla podneti da vidim Zvezdinu poruku, ili još gore, da vidim da od nje nema poruka. Znala sam da bi me *to* slomilo, pa sam bacila telefon na krevet i ponovo pokušala da zatvorim oči. Ali onda mi se iza kapaka javila slika Tate i nije htela da ode.

Važno je da i Zvezda i ti steknete svaka svoje prijatelje, kao što imate jedna drugu, KeKe...

Rekao je to neposredno pre nego što smo zajedno pošle na Univerzitet u Saseksu, a ja sam se naljutila jer mi *ne treba* niko drugi, kao što ne treba ni Zvezdi. Ili sam ja samo mislila da joj ne treba. A onda...

„O Tata“, uzdahnula sam, „je li bolje tamo gore?“

U poslednjih nekoliko nedelja, kad je postalo jasno da Zvezda više nije zainteresovana da bude sa mnom, često sam sebe hvatala kako razgovaram s Tatom. Njegova smrt mi jednostavno nije delovala stvarno; i dalje sam osećala da mi je nekako blizu. Premda sam, spolja gledano, delovala potpuno različito od Tigi, moje sledeće sestre, sa svim onim njenim čudnim verovanjima i duhovnošću, negde u dubini duše sam i ja znala i osećala... u utrobi i u snovima. Često sam imala utisak da su mi snovi stvarniji i življi od jave – nešto poput gledanja serija na televiziji. Bile su to noći u kojima sam imala i košmare. Kao one sa ogromnim paukovima...

Zadrhtala sam, setivši se oprostajnih reči mog saputnika tinejdžera... Nisu valjda pauci u Australiji stvarno veličine tanjira?

„Gospode!“ Skočila sam s kreveta da zaustavim misli i umila se u kupatilu. Pogledala sam se u ogledalu i – videvši oči zakrvavljene i natečene od plača, i kosu masnu od dugog putovanja – zaključila da ličim na prase divlje svinje.

Nije mi bilo važno to što mi je Ma često govorila kako imam lepe oči, lepog oblika i boje, ili što mi je Zvezda mnogo puta rekla kako voli da mi pomiluje kožu jer je – po njenim rečima – meka i glatka kao kakao-puter. Znala sam da su samo ljubazne, jer nisam slepa da ne vidim koliko sam ružna – i stoga sam mrzela da budu snishodljive kad je reč o mome

izgledu. Pošto sam imala pet lepih sestara, sklonila sam se puta, da se s njima ne nadmećem. Elektra – koja je eto, nekim slučajem, supermodel – neprestano mi govori kako se ne trudim da dam sve od sebe, ali to je traćenje vremena i energije, jer nikad neću *biti* lepa.

Međutim, umem da *stvorim* lepotu, i sad, kad sam tako očajna, setila sam se nečeg drugog što mi je Tata rekao jednom, kad sam bila mlađa.

Šta god da ti se desi u životu, mila moja KeKe, jedno ti niko nikad ne može oduzeti, a to je tvoj talenat.

Tad sam mislila da je to samo jedna od onih – koju reč Zvezda za to koristi? – *uobičajenih fraza* koja treba da me uteši što sam u osnovi luserka kad je reč o izgledu, luserka kad je reč o školi i luserka u odnosima s ljudima. I Tata u stvari nije bio u pravu, jer čak i ako ti drugi ljudi ne mogu oduzeti talenat, mogu ti uništiti samopouzdanje negativnim primedbama i mogu te sludeti, pa da više ne znaš ko si niti kako da ikome ugodiš, a ponajpre sebi. To se meni dogodilo na umetničkom kursu. I zato sam ga napustila.

Vratila sam se u sobu i ponovo legla, samo s jednom željom: da ovi užasni sati usamljenosti prođu, i konačno shvativši zašto sam viđala toliko mnogo staraca kako sede na klupama kad god sam prolazila kroz Batersi park na putu u koledž. Čak i kad je napolju bilo ledeno hladno, trebala im je potvrda da ima i drugih ljudskih bića na planeti i da nisu sasvim sami.

Mora da sam zaspala jer sam sanjala košmar s paukom i probudila se vrišteći, pa automatski pokrila usta šakom, da oni što prolaze hodnikom ne pomisle da neko pokušava da me ubije. Zaključila sam da jednostavno ne mogu više da budem sama u toj bezličnoj sobi, pa sam navukla cipele, zgrabila foto-aparat i sišla liftom do recepcije.

Napolju je čekao red taksija. Ušla sam na zadnje sedište jednog i kazala vozaču da vozi do Velike palate. Uvek me je u jednakoj meri zabavljalo i uznemiravalo što Bangkok, i ostalo što sam videla na Tajlandu, deluje potpuno krcato. U bilo kojoj radnji, čak i ako samo uđeš da kupiš kesicu kikirikija, uvek postoji osoba koja će te povesti u obilazak, druga koja radi na kasi, i treća koja pakuje kupljenu robu u kesu. Smešno je kako je ovde radna snaga jeftina. Odmah sam se osetila loše kad sam to pomislila, a onda sam podsetila sebe da upravo zato i volim da putujem: sve se sagledava iz druge perspektive.

Vozač me je ostavio kod Velike palate pa sam pošla za hordama turista, od kojih su mnogi bili crvenih, izgorelih ramena, što govori da su došli iz krajeva s hladnijom klimom. Ispred hrama sam se izula i ostavila duboke cipele među raznim papučama, japankama i patikama koje su ostali posetioci ostavili pored stepenica, pa ušla unutra. Pretpostavlja se da je Smaragdni Buda star preko pet stotina godina i to je najčuvenija statua na Tajlandu. Pa ipak, mali je u poređenju s mnogim drugim Budama koje sam videla. Jarka boja žada i oblik njegovog tela podsetili su me na jarkozelenog guštera. Udovi su mu kao od tečnosti i, da budem iskrena, ne baš verno izvajani. Mada to i nije važno – „on“ je lepa stvar.

Sela sam prekrštenih nogu na prostirku i uživala provodeći vreme na suncu u ovom velikom, spokojnom prostoru, s drugim ljudskim bićima oko sebe, koja verovatno takođe razmišljaju o svome pupku. Nikad nisam bila naročito religiozna, ali kad bih morala da odaberem jednu, najradije bih odabrala budizam jer je tu, izgleda, sve u moći prirode, koju osećam kao neprekidno čudo što mi se dešava pred očima.

Zvezda je imala običaj da kaže kako treba da se učlanim u partiju Zelenih, kad bi me slušala kako beskrajno pričam

posle neke televizijske emisije o životnoj sredini. Ali čemu? Moj glas se ne računa, a i previše sam glupa da bi me shvatili ozbiljno. Znam samo da se prečesto ignorišu biljke, životinje i okeani koji čine naš ekosistem.

„Ako bih ikada išta obožavala, onda bi to bilo to“, promrmljala sam Budi. I on je napravljen od zemlje – isklesan od minerala koji se milenijumima pretvarao u lepotu – pa sam mislila da me on verovatno razume.

S obzirom na to da sam u hramu, pomislila sam da treba da uputim neku reč Tati Soltu. Možda su crkve i hramovi nešto poput telefonske veze ili internet-kafea: omogućavaju ti jasnu vezu s nebom...

„Ćao, Tata, stvarno mi je žao što si umro. Nedostaješ mi mnogo više nego što sam mislila. I žao mi je što te nisam slušala kad si me savetovao, sve tvoje mudre reči i ostalo. Trebalo je da slušam jer vidiš kako sam završila. Nadam se da ti je dobro tamo gore“, dodala sam. „Izvini još jednom.“

Ustala sam i pošla ka vratima, stezalo me je u grlu i bilo mi je nelagodno. Baš kad je trebalo da iskoračim napolje, osvrnula sam se.

„Pomozi mi, Tata, molim te“, prošaputala sam.

Kupila sam vodu od uličnog prodavca, odšetala dole do reke Čao Praja, pa stajala i posmatrala gust saobraćaj na njoj. Tegljači, motorni čamci i široke barže pokrivene crnom ciradom išli su za svojim svakodnevnim poslovima. Odlučila sam da se ukrcam u putnički trajekt i da se provozam – bilo je jeftino i sigurno bolje nego da sedim u bednoj hotelskoj sobi na aerodromu.

Dok smo plovili, gledala sam staklene solitere sa elegantno ugnežđenim zlatnim hramovima između njih i rečne obale, rasklimane dokove koji povezuju drvene kuće s vrevom aktivnosti na vodi. Uzela sam svoj verni aparat nikon

– Tata mi ga je poklonio za moj šesnaesti rođendan, „da slikaš prizore koji te inspirišu, dušo“, kako je rekao – i krenula da škljocam. Zvezda me je stalno nagovarala da pređem na digitalnu fotografiju, ali tehnologija i ja se nismo najbolje slagale, pa sam se držala onoga što znam.

Pošto sam se iskrcala s broda odmah posle hotela *Orijent*, pošla sam ulicom pored njega i setila se kako sam jednom častila Zvezdu luksuznim popodnevnim čajem u čuvenom *Salonu pisaca*. U farmerkama i majicama, obe smo se osećale kao uljezi među doteranim ljudima. Zvezda je provodila sate u biblioteci, tražeći potpisane fotografije svih autora koji su nekad odsedali u tom hotelu. Zapitala sam se hoće li ikada napisati taj svoj roman, jer je tako vešta u sastavljanju rečenica i opisivanju svega na papiru. Mada se mene to više ne tiče. Ona sad ima novu porodicu; videla sam kako joj oči blistaju kad je pre nekoliko nedelja stigla kući, kao i onog muškarca Mause kad je bio u našem stanu i piljio u nju kao verno štene.

Sela sam za sto uličnog kafea i naručila zdelu rezanaca i pivo. Neka ide život. Ne podnosim dobro alkohol, ali pošto sam se već osećala tako loše, zbog piva mi neće biti lošije. Dok sam jela, razmišljala sam kako nisam toliko povređena zbog toga što Zvezda ima dečka i posao, već zato što se povlačila od mene, sporo i bolno. Možda je mislila da ću biti ljubomorna, da je želim samo za sebe, što zaista nije tačno. Volim je više od svega i samo želim da je vidim srećnu. Nikad nisam bila toliko glupa da mislim da je, onako lepu i pametnu, neki muškarac neće primetiti.

Bila si zaista nepristojna prema njemu kad je došao u stan, podsetila me je moja savest. I da, *jeste* mi smetalo što je bio tu, i kao i obično, nisam umela to da sakrijem.

Pivo je učinilo svoje i oštrice bola su otupele. Platila sam pa ustala i pošla u besciljnu šetnju ulicom, da bih skrenula u

uličicu s pijacom na otvorenom. Nakon nekoliko tezgi, naišla sam na umetnika koji je slikao akvarele. Dok sam ga gledala kako sedi za štafelajem, podsetio me je na sutone u kojima sam sedela na Rajlaj biču u Krabiju, s blokom za skiciranje i bojama u limenoj kutiji, trudeći se da uhvatim lepotu zalaska sunca. Zatvorila sam oči prisećajući se spokojstva koje sam osetila jer sam tamo bila sa Zvezdom pre samo godinu dana. Toliko sam želela da se to vreme vrati da me je bolelo.

Izašla sam na rečnu obalu i naslonila se na balustradu, razmišljajući. Da li bi bilo kukavički da pre Australije odem na mesto gde sam bila najsrećnija? Poznajem ljude na Rajlaj biču. Prepoznaće me, mahnuće mi i reći „zdravo“. Većina njih takođe beži od nečega, jer je Rajlaj takvo mesto. Osim toga, jedini razlog što idem u Australiju jeste ono što mi je rekao Tatin advokat Georg Hofman kad sam bila kod njega. Mesto u koje treba poći, daleko od Londona.

I tako, umesto da dvanaest sati letim u aluminijumskoj cevi do mesta u kom ne poznajem nikog, sutra uveče u ovo vreme mogla bih da pijem hladno pivo na Rajlaj biču. Nekoliko nedelja sigurno neće ništa značiti. Najzad, uskoro će Božić i možda bi bilo manje bolno provesti ga negde gde me znaju i vole...

Prvi put posle mnogo vremena osetila sam iščekivanje pri pomisli da nešto uradim za sebe. Pre nego što je to osećanje iščezlo, pozvala sam prvi taksi koji sam ugledala i rekla taksisti da me vozi nazad na aerodrom. U aerodromskoj zgradi sam otišla do šaltera kompanije *Taj ervejz* i objasnila da moram da odložim putovanje u Australiju. Žena za šalterom je dugo kucala na tastaturi i kazala mi da će me to koštati oko četiri hiljade bata, što nije bilo mnogo s obzirom na situaciju.

„Imate kartu s mogućnošću promene rezervacije. Koji datum želite da rezervišete?“, upitala me je.

„Ovaj, možda odmah posle Božića?“

„Sve je puno. Prvi slobodan let je osmog januara.“

„U redu“, složila sam se, srećna što sad mogu da krivim sudbinu za to što ću duže ostati. Zatim sam rezervisala mesto na letu iz Bangkoka do Krabija, sutradan rano ujutru.

Kad sam se vratila u hotelsku sobu, istuširala sam se, oprala zube i smirenija legla u krevet. Kad bi moje sestre čule za ovo, znam da bi sve rekle da je to ponovo „skitanje po svetu“, ali nije me bilo briga.

Kao ranjena životinja, otići ću da se sakrijem i ližem rane.